

шелъ бѣлобрадъ старецъ да мели брашно. Той закъснѣлъ и трѣбвало да преспи. Синътъ му отстѣпилъ своето легло. На сутринята старецътъ му казалъ:

— Когато имашъ нужда отъ мене, повикай ме. Щомъ почу-

кашъ съ тая тояжка на нѣкое дърво въ гората, азъ ще дойда.

И старецътъ му далъ тояжката си.

Тогава момчето му разказало за гривната и какво видѣло презъ нея. То помолило стареца да му покаже, какъ може да отиде на тоя островъ.

— Добре, че ме попита, — казалъ старецътъ. — Само азъ знамъ тоя островъ. Приготи

се за дълъгъ пѣтъ. Мини презъ гората, и върви, докато се свърши гората и докато стигнешъ до една рѣка. Оттамъ ще тръгнешъ все по рѣката и ще стигнешъ до морския брѣгъ. Тамъ ще преспишъ. А на сутринята преди още да е изгрѣло слънцето, ще се измиешъ въ извора, който блика край морето. Следъ това тръгни на изтокъ по самия брѣгъ. Оттамъ лесно ще намѣришъ острова.

Приготвилъ се синътъ. Взелъ торбичка съ хлѣбъ и тояжката на стареца, та тръгналъ презъ гората. Стигналъ до морския брѣгъ. Намѣрилъ извора, измилъ се и поелъ на изтокъ. Привечеръ стигналъ до една скала, която се издигала високо надъ морския брѣгъ. Стъмнило се. Станало студено, и той потърсилъ де да легне. Намѣрилъ една пещера въ скалата. Наскубалъ мѣхъ, постлалъ си и легналъ.

Презъ нощта на сънъ му се явилъ старецътъ и му казалъ:

— Ще прекарашъ на върха на тая скала деветъ дни и деветъ нощи, безъ да хапнешъ нито залъкъ отъ хлѣба и, безъ да заспивашъ. Защото ако хапнешъ или заспишъ, нѣма да намѣришъ острова.

Момчето оставило хлѣба на-